

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

**21) 1. behandling af lovforslag nr. L 178:
Forslag til lov om ændring af sundhedsloven.
(Udvidet behandlingsret for psykisk syge
voksne).**

Af ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen).

(Fremsættelse 26.03.2009).

Kl. 14:00

Forhandling

Anden næstformand (Søren Espersen):

Forhandlingen er åbnet. Den første ordfører er Venstres ordfører, fru Sophie Løhde.

Så skal jeg bede om ro i salen, nu er forhandlingen i gang. Venstres ordfører.

Kl. 14:00

(Ordfører)

Sophie Løhde (V):

Det lovforslag, som vi behandler her i dag, er som bekendt en opfølgning på sidste års satspuljeaftale, som sikrer, at psykiatriske patienter, i takt med at mulighederne tilvejebringes, får de samme rettigheder, som vi allerede kender det for de somatiske patienter.

Udgangspunktet med at sikre de samme rettigheder må og skal fortsat være den langsigtede målsætning i psykiatrien. Jeg håber også, at alle Folketingets satspuljepartier fremadrettet vil stå fast på det. Sammen med sidste års lovforslag, hvor vi indførte en udrednings- og behandlingsret i børne- og ungdomspsykiatrien, tager vi med lovforslaget her i dag et stort og vigtigt skridt i den rigtige retning. Vi sætter kort sagt mennesket før systemet og giver med det udvidede frie sygehusvalg alle patienter mulighed for at vælge ventetiden fra, såfremt det offentlige ikke kan levere behandling inden for 2 måneder.

På den baggrund skal det heller ikke være nogen hemmelighed, at vi i Venstre er meget begejstrede for dagens lovforslag fra sundhedsministeren. Ud over at lovforslaget repræsenterer et enormt kvantespring for psykiatrien, er lovforslaget også et fælles opgør med den oldnordiske tankegang om, at det er vigtigere at bekæmpe privathospitaler frem for ventelister.

Venstre er af den holdning, at det vigtigste ikke er, hvem der behandler, men derimod hvor mange – og til en god kvalitet – som modtager behandling. Det er også derfor, at det frie valg er et centralt grundelement for Venstre, ikke af hensyn til systemet, men fordi mennesket altid skal komme før systemet.

Det er netop det udgangspunkt, vi i lovforslaget her i dag sætter forrest, for ved at give de psykiatriske patienter nye muligheder og rettigheder, sikrer vi, at de sindslidende ikke længere er afhængige af systemet, men at systemet bliver afhængigt af dem. Det gør en kæmpe forskel for den enkelte, for det betyder, at det ikke længere er størrelsen på pengepungen, som afgør, om man kan komme hurtigt i behandling eller ej.

Men det betyder også, at landets regioner og oppositionen i dag må nedlægge deres rituelle modstand mod at give patienterne mulighed for at vælge ventetiden fra. Sidste gang jeg vovede at nævne det faktum og samtidig takkede oppositionen for at nedlægge deres rituelle modstand, blev jeg mødt med en voldsom kritik fra oppositionen, som mente, det var noget vås at påstå, at de var modstandere af at give de psykiatriske patienter et udvidet frit sygehusvalg.

Når jeg blev kritiseret på den måde, kan jeg ikke lade være med at tænke på, at der principielt må eksistere to muligheder, som kunne have givet anledning til den kritik. Den ene er, at jeg udtalte mig mod bedre vidende og derved ikke havde grundlag for en sådan udtalelse. Den anden mulighed er, at der måske rent faktisk var noget om snakken, men at det blot gjorde ondt at blive konfronteret med virkeligheden.

Jeg skal ikke stille mig til dommer over for oppositionens politik på papiret, men jeg står gerne på mål for en kritik af den politik, som oppositionen fører i praksis i landets regioner. Her kan man altså ikke, hvad enten det gør ondt at høre det eller ej, komme uden om, at hvis oppositionen får magt, som de har agt, så ved vi alle sammen, at det udvidede frie sygehusvalg, som vi kender det i dag, er en saga blot. Man kan heller ikke komme uden om – også selv om det må gøre ondt at høre det – at oppositionen i alle landets regioner har gjort alt, hvad der stod i deres magt for at modarbejde, at mennesker med sindslidelser fik muligheden for et privat alternativ, når det offentlige ikke kunne levere behandling. Det er kendsgerningen i virkelighedens verden, og det er desværre ikke svært at finde konkrete eksempler på konkrete personer, som har mærket den form for politik i praksis,